

Dyssegaards- Kirken

Nummer 1 - 1. Februar 1946 - 11. Aargang

**Dyssegaardskirken i Dyssegaardsskolen,
Dyssegaardsvej 26.**

Højmesse hver Søndag Kl. 10.
(Prædikantliste i Aviserne).

Familiegudstjeneste.

Sidste Søndag i hver Maaned Kl. 14. For Børn og Forældre.

Frivilligt Drengeforbund.

Formand: Pastor Jacobsen.
Leder: Klokker Rudolf Hansen.

Fastegudstjenester.

Fra *Fredag d. 8. Marts—Fredag d. 12. April* hver Fredag Aften Kl. 20 i Kirken ved en af Kirkens Præster. Alle indbydes venligst. — Se nedenfor!

Hans Thyge Jacobsen. Max W. Olsen.

Fastetid.

Vi nærmer os Fastetiden, Perioden mellem Askeonsdag (Onsdagen efter Fastelavns Søndag) og Den stille Uge. Dette temmelig lange Tidsrum er en Forberedelsestid, hvori Menigheden alvorligt forbereder sig paa værdigt at fejre Paasken, Herrens Opstandelsesfest.

Tidligt var det blevet en Skik i Kirken at faste forud for Paaskehøjtiden, og den aarlige Paaske-

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen,
Dyssebakken 8. Telf. GE 2364. Træffes bedst Kl. 18—19 (Tirsdag ikke).

Kaldskapellan Max W. Olsen.
Kongelysvej 5 B. 1. tv. Telf. GE 3673. Træffes bedst Kl. 12—13. (Fredag ikke).

Klokker Rudolf Hansen,
Ellemosevej 115. Telf. GE 2875. Træffes hver Dag (undt. Torsdag) Kl. 10—13, Fredag tillige Kl. 18—19.

Menighedssygepl. Frk. E. Rønnekamp Holst,
Bøgehej 36, 1. Telf. HE 6719. Træffes Kl. 13—15.

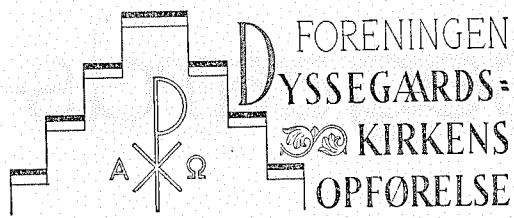
faste indleddes som sagt Askeonsdag, „Fastens Hoved“ som den kaldtes, paa hvilken Dag indviet Aske blev strøet paa de Kristnes Hoveder som Tegn paa Bod. Fra denne Dag at regne fik ikke blot det kirkelige, men ogsaa det borgerlige Liv en meget afdæmpet Tone. Gilder og al Slags Lystighed ophørte, ligesom „fede“ Retter afløstes af „Fastemad“, hvorfor Folk da ogsaa umiddelbart før Fastetidens Begyndelse „lavede sig til Faste“ ved at indtage solide Kvanta af baade Mad og Drikke for at kunne modstaa den „magre Faste“, som det hed. Og med forskellig Spøg og Skæmt, der efterhaanden udviklede sig til den specielle Folkefest, som kaldes „Karneval“ (caro vale = farvel Kød), tog man for et Stykke Tid Afsked med al Glæde og Munterhed. I Kirken forstummede i Højmassen *Gloria* og *Halleluja* saamtidig med at de liturgiske Klæder (Alterforhænget, Messehagelen m. m.) ombyttede Juletidens hvide Farve med den violette, Bodens og Alvorens Farve.

Efter Reformationens Indførelse i Danmark forsvandt vel meget af Fastetidens katolske Præg, men den bevaredes dog som en Beredelsestid for Paasken. I dette Øjemed afholdtes de saakaldte Fasteprædikener, der, opkommet i Middelalderens Løb, nu gik en Fornylse og Opblomstring i Møde. Fasteprædikener har derfor Slægt efter Slægt hørt med til den danske Kirkes og danske Kristnes Paaskeforberedelse, idet Menigheden fordybede sig i Jesu Lidelseshistorie for med den som Baggrund ret at kunne høre det glade Budskab om hans Opstandelse Paaskemorgen.

Saaledes vil vi ogsaa her i Sognet gaa denne Paaske i Møde, og i Fastetiden vil der hver Fredag Aften Kl. 20 i Dyssegaardskirken blive afholdt Fastegudstjeneste ved Kirkens Præster.

Kom og vær med!

Max W. Olsen.

Foreningen afholdt sin ordinære Generalforsamling den 30. November og sit aarlige Repræsentantskabsmøde den 17. December f. A.

Til Repræsentantskabet var nyvalgt følgende:

Bagermester *Brüggemann*, Kommuelærer *Chr. Larsen*, Bankassistent *Jess*, Maskinarbejder *Mosegaard-Jensen* og Fru Sporvejsfunktionær *Gram*. — Til Bestyrelsen nyvalgtes Lektor *Jacob Jensen*. Til Formand for Repræsentantskabet genvalgtes Borgmester *Aage E. Jørgensen* og til Næstformand for samme Driiftsleder *K. K. Weber* i Stedet for Provst *Schepelern*, som havde ønsket at fratræde. — Til Revision genvalgte Generalforsamlingen statsautoriseret Revisor *Nisted* og Bankass. *Jess*. — Bestyrelsen holder snart Møde for at konstituere sig.

Særlig Gave.

Fra „*Parcelforeningen Højsgaardens Villaby*“ har man haft den Glæde at modtage en Gave paa 500 Kr. til den nye Kirke. Det er ikke første Gang, denne Grundejerforening yder sit Medarbejde paa en smuk Maade, idet den i Begyndelsen af Aaret 1942 fremsendte en Gave paa 230 Kr. — Næstefter at udtale en hjertelig Tak til „*Højsgaardens Villaby*“ udtrykker vi Haabet om, at andre af Sognets Grundejerforeninger vil følge det smukke Eksempel.

Juleindsamlingen 1945.

Denne Gang forløb Juleindsamlingen saa godt som ingensinde før. Der indkom ialt 4910 Kr. (sidste Aar: 4554 Kr.). Det var altsaa en smuk Stigning, som satte Menighedsplejen i Stand til at foretage en rundelig Uddeling af Julegaver til Jul til syge og fattige gamle Mennesker i Sognet.

Menighedsplejen fremsender sin bedste Tak til saavel Bidragydere som — især ogsaa — til Listeindsamlerne.

Vinden blæser.

„Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen; men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvorhen den gaar.“ (Johs. Evg. 3, 38).

Erder noget, som vi aldrig har faaet Magt over, saa er det Vinden. Kun tilsyneladende er vore Dages vældige tekniske Udvikling naaet til Beherskelse ogsaa af Luftens Element. Faktisk har vi kun *indrettet* os efter og lært os at *udnytte* alt

tilstedeværende Forhold. Men at frembringe Vinden eller faa den til at standse ligger uden for vore Evners Rækkevidde. Vi kan opstille Møller og ved deres Hjælp modtage Vindens Hjælp, naar den er der. Men dersom Vinden *ikke* er der, vil det ikke nytte, om saa hver Mand i Landet havde Mølle paa sit Hus. Der vil dog ikke blive malet et eneste Korn, førend Vinden *er* der.

„*Saaledes er det med den, som er født af Guds Aand*“, siger Vor Herre Jesus.

Det trænger mangfoldige i vore Dage til at forstaa.

Ikke alene de, som er ivrigt optagne af de mange forskellige religiøse „Systemer“, hvis Oprindelse og hele Indhold skyldes den *menneskelige* Tanke om Gud. Lad alt dette være nok saa interessant — den *afgørende* Faktor for Virkeliggørelse af Forbindelse mellem Gud og Menneske kan intet Menneskeværk skabe eller erstatte. Det er *Guds Aand*, som „blæser, hvorhen den vil“.

Men ogsaa den almindelige borgerlige Mand, hvis Forhold til Gud bestaar i en Tillid til, at han har opført sig saa nogenlunde, saa at han virkelig har gjort — og gør — en hel Del godt og ikke har begaaet de groveste Synder. Lad dette være nok saa rigtigt — hans Tillid er og forbliver en Tillid til noget, som er hans eget, som er af *menneskelig* Art.

Se dog, at den Mølle staar stille!

Jesus Kristus har sat sin Menighed ind i denne Verden. Den er her endnu — ogsaa hos os — hver Gang Folk forsamles i Jesu Tro om *hans* Gerninger: den hellige Daab, den hellige Nadvere, hans hellige Ords Forkyndelse!

Der er nogle, som har erfaret, at da de rejste den „Mølle“ over deres Hus: at have en fast og stadig Plads i Kirken, da fik de sig indrettet efter de faktiske Forhold: noget af dem selv uafhængigt, noget bortset fra dem selv og forud for dem selv eksisterende.

Den Mølle blev sat i Gang — og Korn blev malet.
Hans Thyge Jakobsen.

Se, hvor stor en Kærlighed!

Det glade Budskab til alle.

„At der er et Fornuftvæsen — en højere Vilje bag ved det hele, en Gud, som er Ophavsmand til Naturens Verden — det forekommer mig ganske rimeligt,“ sagde en Mand, i hvis Hjem jeg aflagde et Besøg i Anledning af en kirkelig Handling. „Men,“ fortsatte han, — „at denne Gud skulde være *Kærlighed*, det forekommer mig at være en naiv Tro. Man behøver jo blot at kaste et Blik paa det, som foregaar i Verden. Hvordan kan al denne Lidelse, al denne Uretfærdighed forenes med Tanken om en kærlig Gud, der har Magten i Verden?“

For den, som *kan* tro det, er det sikkert en stor Hjælp. Men for mig er det nu umuligt!"

Der er mange Nutidsmennesker, ogsaa blandt dem, der udvortes set er Medlemmer af Kirken og lader sig betjene af den, som i deres Hjertes siger det samme. Naar Vidnesbyrdet fra Guds Ord og fra Guds Børns Læber lyder til dem: „Se, hvor stor en Kærlighed, Faderen har givet os,“ saa ryster de vantro, bittert eller maaske vemodigt paa deres kloge Hoveder og siger: „Ak, disse barnlige Sjæle! Hvilken Naivitet!“

Heroverfor maa vi fra kristen Side fastslaa:

1) Naar Troens Ballast og Lydighedens Ord let-sindigt kastes over Bord af Folkenes Flertal og af mange af de styrende i Landet, saa maa man ikke undre sig over, om Menneskehedens Fartøj kuld-sejler og lider Skibbrud, saaledes som vi har været Vidne til det.

Gud har vist os den Tillid at give os denne Verden at bestyre, og saa nytter det ikke, vi først i Trods og Ulydighed sejler Skuden i Sænk og derpaa kommer og skyder Skylden over paa Gud.

2) Naar Gud tillader, at Menneskers Gudløshed og Ulydighed bærer beske Frugter, saa er det ikke, fordi Gud vil bringe Gengældelse over vort Hoved, men saa er det, fordi Han ser, at *Lidelsens Vej er den eneste, der kan bringe os til at vende om og gaa i os selv.*

I Jesu kendte Lignelse tillod Faderen ogsaa den fortabte Søn at drage til et Land langt borte for at havne blandt Svinene i Nød og Elendighed. — Han saa nemlig, at denne lange Omvej var nødvendig, hvis Sønnens haarde, kolde Hjerter skulde sonderbrydes og det rette Barneforhold genoprettes. —

Den Krig, som har raset, har passeret den Højstes Censur. Og Meningen er bl. a. den, at vi alle med Forfærdelse skal smage, hvilke hæsle og giftige Frugter, der gror paa *Gudløshedens Træ*, og at vi saa skulde vende os til Gud og bede om Naade for vore mange Synder, saa vi til vort evige Gavn kunde lære at frygte og elske Ham og faa vort Barneforhold genoprettet.

3) Og endelig: Naar vi skal have Øjnene op for Guds Kærlighed, saa skal vi ikke spejde rundt i den krigshærgede Verden, ej heller fordybe os i Naturens forunderlige Kredsløb eller søge ned i vor syndige Sjæls Irgange; men saa skal vi rette Blikket eet eneste Sted hen, nemlig mod det Kors, som omkring Aar 30 rejstes paa Golgatas Banke, — det Kors, hvorpaa Gud ofrede Sit eget bankende Hjerter — Sin Øjsten — Sin elskelige og enbaarne Søn — til Synderes Frelse.

Til dette Kors lod den skyldfrie og fuldkomne Menneskesøn sig nagle — paa dette Kors lod Han Forbandelsen og Straffen komme over sit Hoved for at sone vore Synder, for at skaffe os Fred med Gud.

Derfor vil alle kristne Vidner fra Apostlenes Dage og indtil denne Dag pege hen paa Golgatas Kors — paa Jesu frivillige Lidelse og Død og sige: *Se! Se, hvor stor en Kærlighed, Faderen har givet os!*

Saa stor var Hans Kærlighed, at Han vilde lade Sin kære og hellige Søn priggive til Helvedes og Dødens Mørke, for at vi — den vanartede og forvendte Slægt — *skulde kaldes Guds Børn.*

I den lidende og døende Jesus ser du Guds Kærlighed skyde Sin ædlest og skønneste Blomst.

og kan du ikke faa Øje paa Guds Kærlighed nogen andre Steder, saa vil du altid kunne se den paa Golgata, hvor den gode Hyrde sætter Sit Liv til for Faarene, hvor Han med de udbredte, fastnaglede Hænder, dryppende af Blod, beder for sine Bødler, skænker den angrende Røver en Plads i Sit Paradis og udaander med Sejrssaabet: *Det er fuldraget!*

Hvad en Diakonisses opofrende Kærlighed bevirkede.

En Diakonisse plejede en Gang en gammel, syg Mand. Han var Jøde og hørte til en af de strengeste Sekter. Paa sin Dragt bar Diakonissen et lille Sølvkors. Hver Gang hun nærmede sig den Syge, lagde hun Mærke til, at han lukkede Øjnene.

„Hvorfor lukker De Øjnene, hver Gang jeg kommer for at hjælpe Dem?“

„Jeg kan ikke taale at se Korset,“ svarede han heftig.

Diakonissen sagde ikke noget dertil. Hun var bange for at saare ham. Hun forstod nu, hvilket Had, han nærede mod Evangeliet. Men turde hun ikke tale om Frelseren, saa søgte hun at vise den syge Mand noget af Jesu Kærlighed. Maaske den kunde udrette mere end Ord.

Hun haabede heller ikke forgæves. Uge efter Uge jagttog den Syge hendes opofrende Kærlighed, og den greb ham dybt. Kunde Kristus give sine Disciple et saadant Sind, da maatte han være Guds Søn.

Jøden vendte sig nu til det rette Kors paa Golgata. Der mødte han den største Kærlighed, som Verden kender. Han lukkede da Jesus ind i sit Hjerter og blev frelst.

Nogle Dage senere sagde han til Diakonissen: „Nu kan jeg se Korset. Nu har jeg været *der* og fundet Fred.“

Da priste Diakonissen Gud for hans store Naade mod den syge, gamle Mand, og fra den Dag var Korset hans saligste Tanke.

„Du maa ganske for mig raade, giv og tag, som du det vil. Alt er Kærlighed og Naade, naar kun dig jeg hører til.“

Du kan ikke slette det ud —!

Sriv med en Diamant paa en Rude, og du formaar ikke at slette det ud.

Din Fortids Løgn, Bedrageri, Utugt, Ukærlighed, Hovmod og meget andet — du kan ikke slette det ud; den Dag, du staar Ansigt til Ansigt med denne Virkelighed, da er du præget af Fortvivelse; har du prøvet det?

Til det Menneske, som fortvivlet siger: Min Fortidssynd formaar jeg ikke at slette ud, vil jeg gerne sige: Det er sandt, at du ikke kan slette den ud — men det er lige saa sandt, at der er een, som kan, og det er Gud, som siger i sit Ord (Es. 34, 25): Dine Misgerninger sletter jeg ud, ikke nogle af dem, men dem alle. Er det ikke rigtigt, at det, du længes efter, det er at høre Gud sige til dig: Alle dine Synder er dig forladt, hele din Fortidssynd er slettet ud — og du svarer: Jo, jeg vilde give hele min Formue, om jeg kunde opleve

Guds Tilgivelse. Hør nu: Din Formue er Gud lige glad med, men giv dig selv, det gjorde Jesus. Hvad skete der saa? Gud forlangte, at Jesus skulde dø. Det er det, Gud gerne vil vise de Mennesker, som er fortvivlet over deres Synd. Jesus er død — Korset er rejst, hvorpaa der staar: Dine Misgerninger sletter jeg ud, og det betyder:

1. Gud har glemt hele din Fortid,
2. Du bliver et helt nyt Menneske med nye Interesser. Kirkestien bliver dig kær. Guds Børn bliver dine bedste Venner.
3. Du vil fortælle andre om det store, Gud har gjort imod dig, du bliver et Vidne baade i Ord og Gerning.
4. Du bliver forhadet, men ikke bange for det; det hører med til Guds Børns Lykke at have dette Kendetegn paa, at de er frelst — Verdens Had.

Dine Misgerninger sletter jeg ud — bøj dig ved Korset og sig Gud Tak! *Einar Nielsen.*

Vore Børn.

Der sad to Arbejdere og talte sammen om deres Børn. Begge havde nogle smaa pudsige Historier at fortælle; men pludselig gik der Problem i Samtalen.

— Forleden, sagde den ene af dem, kom min lille Pige hjem og fortalte, at Læreren havde spurgt hende, om hun troede paa Jesus... Naa, hvad svarede du saa? spurgte jeg hende.

— Jeg sagde til ham — sagde Tøsen — at det skulde jeg først hjem og spørge min Mor om. Det kunde Læreren ikke forstaa. Jo, sagde je gtil ham, for hvis Mor ikke tror paa Jesus, er der ikke noget ved det.

Er det nu ikke mærkeligt, fortsatte Faderen, at man kan hjælpe sine Børn med Regning, Læsning og Historie; jeg har lige fortalt dem om Napoleon, ham kunde jeg mærkeligt nok huske en Del om; men ved du hvad, det kniber altid med Religionen — her stiller Børnene saadanne nogle mærkelige Spørgsmaal. Tror du paa Jesus? Og ser du, voksne Mennesker kan man give en Sludder for en Sladder, men Børn vil have ren Besked: Ja eller Nej... Hvis det nu var dig, hvad vilde du saa sige til dine Børn?

— Ja, du, jeg vilde sige til dem, svarede den anden, at det i hvert Fald var mit brændende Ønske at komme til at tro paa ham, for jeg har set, hvad han har betydet for mange Mennesker, og det gaar jeg ud fra- at han ogsaa kan komme til at betyde for jeres Far.

— Ja, det kan du selvfølgelig have Ret i — sagde hans Kammerat, og med et lille Suk føjede han til: — Det er nu ikke nogen let Bestilling at være Far, hvis man da ellers vil gøre noget ved den....

Planlagte Møder i Dyssegaards Sogn. Februar.

Torsdag d. 21. Februar Kl. 20

Østre Bibelkreds Møde hos Farveriarbejder *Risager*, Ellemoosevej 52.

Vestre Bibelkreds Møde hos Ekspedient *Immanuel Olsen*, Sønderdalen 22. Tekst: Peters 1. Brev, Kap. 1.

Lørdag d. 23. Februar Kl. 20

Bedemøde i Kirken.

Marts.

Kirkeuge fra Søndag 10. Marts til Fredag 15. Marts hver Aften Kl. 20.

Søndag d. 10.

Biskop, fhv. Kirkeminister *Bruun-Rasmussen*.

Mandag d. 11.

Sognepræst *Kr. Jensen*, Timotheuskirken (Valby). Solosang ved Frøken *Bodil Hansen*.

Tirsdag d. 12.

Redaktør *Magnild*, Roskilde. Thomsens Strengkor, Amager.

Onsdag d. 13.

Pastor *N. P. Sørensen*, Vigerslev.

Torsdag d. 14.

Sognepræst *Frokjær-Jensen*, Tikøb, Nordsjælland. Mandskor: K.F.U.M.-Sangerne.

Fredag d. 15.

Sognepræst *Georg Bartholdy*, Eliaskirken (Vesterbros Torv).

Kirkeugen slutter med Altergang.

Torsdag d. 21 Marts Kl. 20

Østre Bibelkreds. Møde hos Salgschef *Appel Lustrup*, Ewaldsbakken 28.

Vestre Bibelkreds Møde hos Bankkasserer *Jess*, Frøndevej 25. Tekst: Peters 1. Brev, Kap. 2, 1-10.

Lørdag d. 30. Marts Kl. 20

Bedemøde i Kirken.

April.

Torsdag d. 4. April Kl. 20

Offentligt Møde i Kirken. Pastor *Otto Behrendt*, København, vil tale.

Torsdag d. 25. April Kl. 20

Begge Bibelkredse Møde hos Fabrikant *Frokjær-Jensen*, Lyngbyvej 298. Tekst: Peters 1. Brev, Kap. 2, 11-25.

Lørdag d. 27. April Kl. 20

Bedemøde i Kirken.

Om Bibelkredsene.

Enhver er velkommen til Bibelkredsens Møder. Nye Deltagere modtages gerne.

Om Bedemøderne.

Man vil nu søge at holde Bedemøder her i Sognet. Saadanne Møder holdes mange Steder. Det er Tanken, at de skal holdes den sidste Lørdag i hver Maaned. Hvert Møde skal kun vare en halv Time.

Dette Nr. af Bladet er gratis. Men næste Gang vil Bladuddelerne anmode om et Bidrag til Afholdelse af Udgifterne ved Kirkebladets Trykning. For Bidragene, som naturligvis er aldeles frivillige, takkes paa Forhaand venligst.

For Tunghøre.

er der Gudstjenester med Lysskrift og Høreapparater i Andreaskirken, Farimagsgade, Søndagene d. 10. og 24. Februar, d. 10. og 24. Marts Kl. 14.